

nr. 437/7.11.2017

Parlamentul României

Senat

DECLARAȚIE POLITICĂ

Adresată de către doamna senator: Silvia DINICĂ

Circumscripția electorală: nr 42, București

Grupul Parlamentar: USR

Ședința Senatului din data de: 07.11.2017

Titlul declarației politice: Doi ani de la incendiul din Colectiv

Domnule președinte de ședință,
Stimați colegi,

Doi ani. Atât a trecut de la incendiul produs în clubul bucureștean Colectiv. Câteva scânteii ce au sărit de la artificii au reușit să aprindă tavanul localului și să mistuie totul în calea lor. Doi ani au trecut de la cel mai grav accident din țară de după anul 1989, doi ani de neputință și de durere și un bilanț tragic - 64 de oameni care și-au pierdut viața, 163 de persoane rănite, multe familii îndurate rămase în urmă și multe alte persoane ce au reușit să se salveze și care, cu siguranță, vor rememora mereu acele clipe de groază.

Declarația mea politică de astăzi urmărește să identifice schimbările produse în ultimii doi ani în România ca efect al incendiului de la Colectiv și încearcă să răspundă la următoarea întrebare „Cum ne-a schimbat Colectiv – ca oameni și ca țară?”

Ce s-a întâmplat în octombrie 2015 a fost într-adevăr un eveniment care ne-a zguduit pe toți indiferent de vârstă, statut sau culoarea politică, deopotrivă și ne-a făcut să conștientizăm că putem avea totul și îl putem pierde câteva secunde. Așa cum, tot în câteva secunde mame și-au pierdut copiii, bunicii și-au pierdut nepoții, adolescenții și-au pierdut prietenii care acum doar îi mai amintesc prin descrieri „Mereu în primele rânduri pentru a capta cele mai bune poze. Pasionată de fotografia de concert. O fire veselă, mereu optimistă și sociabilă”. Ce este în sufletul lor este greu de imaginat.

Unii au fost mai norocoși. Au reușit să scape cu arsuri și pentru ei lupta abia acum începea. Descrierile supraviețuitorilor sunt cât se poate de vii așa cum în urmă cu doar câteva zile, una dintre victimele incendiului afirma: „Durerea a fost atât de mare încât aveam impresia că în orice clipă inima mea va înceta să mai bată”.

Nu este ușor, stim cu toții, dar pentru că, oricât ne-am dori, nu putem da timpul înapoi este important ca de acum încolo să facem, tot ce ne stă în putință, pentru ca astfel de evenimente să nu se mai producă și să învățăm din greșeli fiind pregătiți pentru orice situație. În 2015 nu am fost.

Într-un raport elaborat în perioada guvernării tehnocrate este menționat faptul că, la momentul producerii tragediei, niciun spital din țară nu respecta criteriile ce trebuiau îndeplinite cu strictețe pentru a se putea ocupa de răniți. Astfel că, haosul a continuat și o parte din răniți au rămas în țară în timp ce o parte au fost transportați în străinătate. Ei au fost poate mai norocoși. Spun poate pentru că, în ciuda faptului că au fost infectați cu bacterii în spitalele de la noi, au beneficiat de tratamente la clinicile din străinătate. Cei rămași în țară, au dus două lupte pentru supraviețuire – una cu rănile produse de accident și una cu infecțiile produse de bacteriile din spitalele unde au fost internați și confruntându-se cu sistemul medical cu probleme.

Acum, la doi ani de la incendiu sunt încă victime care continuă tratamentele și operațiile de reconstrucție. Este dureros ce se întâmplă și este măsura neputinței noastre. A trecut atât de mult timp și nu s-au făcut modificări și îmbunătățiri în echipamentele și dotările spitalelor. Gândiți-vă, totuși, dacă într-un astfel de eveniment ar fi implicată o persoană, nu spun din familie, ci doar apropiată. Ce sentiment v-ar încerca? Ce sentiment vă încearcă atunci când se construiesc statui de milioane de euro, de exemplu, în timp ce în România sunt încă școli și spitale care nu au avize ISU.

Tot acum doi ani, la presiunea zecilor de mii de oamenilor care au ieșit să protesteze în toată țara, fostul premier Victor Ponta și echipa sa din Guvern au demisionat. Timpul a trecut. Dar în prezent mai mulți membri ai guvernării de la momentul respectiv au revenit fiind numiți în funcții înalte sau avansați la rang de premieri, vicepremierii sau miniștri. Vorbim de o treime din actualul Guvern care este compus din persoane care și-au părăsit funcția la momentul tragediei și care au revenit, între timp, pe scena politică în poziții importante. Un fel de joc de șah cu aceleși personaje ce se află doar în poziții diferite. Altfel, nicio schimbare.

Mai rămâne opinia supraviețuitorilor. Unul dintre ei este de părere că singura schimbare produsă este la oameni. Sunt mai atenți și mai responsabili atunci când ies în locurile publice. Deocamdată, aș completa eu pentru că, dacă tot ce a rămas în urmă este un posibil sentiment temporar de responsabilizare, neconservat, se va pierde. Ca să așteptăm ceva trebuie să facem ceva.

De aceea, susțin propunerea legislativă pentru completarea Legii nr.307/2006 privind apărarea împotriva incendiilor unde USR este co-inițiator. Legea, așa cum știți, instituie obligația de a semnaliza existența sau inexistența autorizației de securitate la incendiu pentru clădirile ce au sau nu aviz ISU. Deși este o lege simplă și absolut necesară a fost retrimisă două ori Comisia de Administrație Publică pe parcursul procesului legislativ și adoptată, în final, în mod tacit.

În ultimul rând, cred că orice părinte are îndatorirea să îl îndrume pe copil și să îl învețe să se ferească de pericole, în timp ce, și noi, ca instituție a statului, avem un rol esențial: suntem datori să guvernăm România într-un mod responsabil.

Vă mulțumesc!

Senator, Silvia Monica Dinică

